

Sygn. akt I C 465/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 8 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kolbuszowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jerzy Czownicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Bożena Gotkowska

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2018 r. w Kolbuszowej

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. M., K. K.

przeciwko: M. M.

o: zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. M. solidarnie na rzecz powodów A. M. i K. K.:

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.11.2002 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.12.2002 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2003 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.02.2003 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.03.2003 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.04.2003 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.05.2003 r. do dnia zapłaty

kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych 00/00) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2003 r. do dnia zapłaty

a od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości nie wyższej niż maksymalne odsetki za opóźnienie

II. zasądza od pozwanego M. M. solidarnie na rzecz powodów A. M. i K. K. kwotę 653,40 zł (sześćset pięćdziesiąt trzy złote 40/00) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego

III. oddala powództwo w pozostałej części

Sędzia Sądu Rejonowego

Jerzy Czownicki

I C 465/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Kolbuszowej z dnia 8 lutego 2018 r.

Pozwem z dnia 7 kwietnia 2004 r. A. M. i K. K. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej wystąpili z pozwem o zapłatę przeciwko M. M..

Domagali się łącznej kwoty 1.920,00 zł wraz z odsetkami w wysokości 0,5 % za każdy dzień zwłoki. Odsetki powód nalicza od kwot 240,00 zł, od dnia ich wymagalności, począwszy od 11.11.2002 r.

W związku z tym Sąd Rejonowy w Kolbuszowej wydał w dniu 10 maja 2004 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Wobec dwukrotnego awizowania przesyłki została ona pozostawiona w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia a w konsekwencji tego, postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2014 r. nakazowi została nadana klauzula wykonalności i zasądzona, zgodnie z pozwem należność stała się przedmiotem egzekucji prowadzonej przez powodów.

Wnioskiem z dnia 8 sierpnia 2017 r. pozwany wystąpił o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i wstrzymanie jego wykonania, składając jednocześnie sprzeciwu żądając oddalenia powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 10 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Kolbuszowej przywrócił pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz umorzył postępowanie wywołane wnioskiem o wstrzymanie wykonania nakazu.

Stanowiska stron były następujące:

Powodowie przedstawili, że prowadzą działalność gospodarczą, której przedmiotem jest między innymi (...) w K.. Pozwany był słuchaczem tego studium i na podstawie umowy był zobowiązany do zapłaty czesnego w wysokości 240,00 zł miesięcznie, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca.

Pozwany nie zapłacił ośmiu rat za okres od listopada 2002 r. do czerwca 2003 r.

Strony w umowie ustaliły wysokość odsetek umownych za opóźnienie w płatności kolejnych rat na 0,5 % za każdy dzień zwłoki.

Pozwany przyznał, że był słuchaczem Studium jednak jeszcze w październiku 2002 r. zrezygnował z kształcenia w szkole prowadzonej przez powodów co wynikało z faktu, że nie odpowiada mu jakość kształcenia. W związku z powyższym zaprzestał płatności na rzecz powodów.

Jednocześnie powód wskazał na nieważność zapisów w zawartej z powodami umowie dotyczących zarówno samego obowiązku zapłaty zaległych rat jak i wysokości odsetek. Jego zdaniem postanowienia nakładające na pozwanego jako konsumenta obowiązek zapłaty kary umownej lub odstępnego, ze względu na swoją wysokość mają charakter rażąco wygórowany i należy je uznać za lichwiarskie.

Okoliczności sprawy na podstawie oświadczeń stron i zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać w większości za bezsporne (umowa normująca warunki oraz płatności (...), kopia paszportu (...), dzienniki zajęć (...) ocena postępów w nauce (...). Za sprzeczne z przedstawionymi dowodami uznał Sąd zeznanie pozwanego w charakterze strony w zakresie, w jakim oświadczył, że zakończył naukę w styczniu 2002 r. po zakończeniu semestru (...). Powód nie przedstawił żadnego dowodu zgłoszenia swojej rezygnacji z zajęć zaś z zapisów w dołączonych do akt kopiach dzienników zajęć wynika, że pozwany był obecny na zajęciach nawet w kwietniu 2003 r. (...)

W związku z powyższym rozważanie ważności zapisu dotyczącego zapłaty czesnego za okres rzekomego niekorzystania z usług powodów jest bezprzedmiotowy wobec uznania przez Sąd, że rezygnacja taka nie nastąpiła.

Rozważenia wymagał natomiast drugi zarzut pozwanego odnośnie wysokości ustalonej kary umownej w odniesieniu do treści art. 385¹, na podstawie którego postanowienie umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Klauzula umowna, zgodnie z art. art. 385¹ kc, by móc zostać indywidualnie skontrolowaną przez sąd pod kątem abuzywności, musi spełnić następujące warunki:

1/ umowa, w której znajduje się kwestionowane postanowienie /klauzula/ zawierana jest z konsumentem,

2/ kwestionowane postanowienia umowy nie zostały indywidualnie z konsumentem uzgodnione, przy czym nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, w szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta; ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie ciąży na tym, kto się na ten fakt powołuje;

3/ kształtują zaś prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy;

4/ postanowienia umowy, nawet, jeśli spełniają powyższe warunki nie mogą zostać indywidualnie skontrolowane na podstawie wskazanego przepisu, gdy dotyczą określenia głównego świadczenia stron w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Zgodnie z art. 385² kc, oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Skutkiem zaś uznania danej klauzuli umownej za niedozwoloną - abuzywną, jest – zgodnie z art. 385¹ § 1 zdanie pierwsze kc – bezskuteczność względna tej klauzuli umownej. Oznacza to, że klauzula ta nie wiąże konsumenta jako kontrahenta umowy, przy zachowaniu ważności umowy w pozostałym zakresie.

Art. 385³ kc zawiera przykładowy katalog klauzul, które w razie wątpliwości uważa się za niedozwolone postanowienia umowne. Pkt 17 tego przepisu wskazuje przykładowo jako niedozwoloną klauzulę, która nakłada na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej.

Analizując powyższe przepisy na tle ustalonego stanu faktycznego, należy stwierdzić, co następuje.

Nie budzi wątpliwości, że pozwany jest konsumentem. Umowa łącząca go z powodami była w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Umowa została sporządzona bezsprzecznie przy użyciu wzorca bez żadnych indywidualnych uzgodnień a odsetki umowne na poziomie 0,5 za każdy dzień zwłoki są rażąco wygórowane. Niniejsze rozważania są konsekwencją otrzymania przez pozwanego zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego (k. 62), z którego wynika że należność główna wynosi 1.920,00 zł zaś odsetki na dzień 2 sierpnia 2017 r. wynoszą 50.622,00 zł.

W ocenie Sądu naliczanie odsetek w takiej wysokości rażąco narusza interes pozwanego i czyni z tego zapisu źródło dodatkowego, niczym nie uzasadnionego dochodu w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu zastosowanie ma zatem w zakresie ewentualnych odsetek art. 481 kc. w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy.

Mając na względzie powyższe rozważania, orzeczono jak w sentencji na mocy powołanych przepisów, o kosztach zaś na podstawie art. 98 kc.

Sędzi Sądu Rejonowego

Jerzy Czownicki

(...)(...)

(...)

(...)